Hayli günlük bir yazı

2010-05-12

Bu otobüs yolculuğu hayli sıkıcı, önümüzde televizyon ekranı, arada gelip geçen toraman bir muavin -ki ben yaşlandığımı otobüs muavinlerinin benden genç olduğunu gördüğümde idrak etmiştim- ve saatlerce sürecek gibi gelen bir sallantı... Televizyonu hiç açmadım, ne işe yaradığını unutmuşa benziyorum.

Gözümü kapatınca saniyeler içinde olmak istediğim yerde oluyorum ama bu otobüsün beni oraya götürmesi saatler alıyor, yol da seyredilesi değil, muavinin suratında da ergenlik sivilceleri var ve ben iki gün sonra bir uçakla İzmir semalarına avdet edeceğim. Vatani görevimi bir askeri kampta, subay çocuklarına dondurma ve sair kuruyemişi Atatürk ilkelerine uygun ve vatan millet menfaatlerine münasip satarak yerine getireceğim. Belki beni, onbeş senelik bilgisayarcılık bilgime istinaden internet kafe çavuşu yaparlar da ben de tecrübe ve bilgimi vatanım için sonuna kadar kullanabilirim.

Askerlikle ilgili yazmayalım, askeri istahbaratın çok iyi çalıştığını ve askerlikle ilgili konularda "istihbarata karşı koyma" denen bir şeyden bahsetmişlerdi, mesela bizim binbaşının magnum klasik mi, yoksa bademli mi sevdiğini telefonda bile söylememiz yasak, çünkü bu bilgi düşmanın eline geçebilir ve ülkemizi bir magnum uğruna kaybedebiliriz. Ülkemizi kaybetmesek bile binbaşıyı -albay bademli seviyorken kendisi klasik sevdiği için- kaybedebiliriz ki hoş olmaz. İyi adamdır binbaşı, üzülmesini istemem.

Askerlik anılarımı -ki takdir edersiniz ki pek olacağını sanmıyorum, en fazla ne kadar sıcak olduğunu anlatabilirim size- bittikten sonra anlatmayı planlıyorum. Ama en kötüsü herhalde değişmeyecektir: elinize aldığınız gazetede benzer bir kamuflaj giymiş -ve benim gibi neftesiz dolaşmayan- vatan evladının yüzlerce kilometre ötede vurulmuş olması... İnsan bir ayrı hüzünleniyor, bir ayrı suçluluk duyuyor bundan.